

Uw woord
is een lamp voor mijn voet
en een licht op mijn pad
(Ps. 119:105)

Hebreeën 3

1 Daarom, heilige broeders, deelgenoten aan de hemelse roeping, let op de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis: Christus Jezus.

Waarom begint dit vers met: *Daarom?* Omdat – zoals in vers 17 van het vorige hoofdstuk genoemd werd - Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk is geworden, en zó een barmhartig en getrouw Hogepriester kan zijn. Daarom op Hem dus ons oog gericht.

Heilige broeders - deelgenoten aan de hemelse roeping: wij zijn immers geroepen om in de voetstappen van Jezus te treden, die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden. Die als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed niet dreigde (1 Petr.2:1/23).

En we zijn immers geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus, en dat is tot het verkrijgen van zijn deugden, de vrucht van de Geest (2 Thess. 2:14). Dat is een hemelse roeping.

Let op de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis: Christus Jezus.

Een apostel is een door God gezondene; Hij, Jezus, is de door God gezonden Hogepriester, die altijd leeft om voor ons te pleiten (Hb. 7:25).

2 Hij is getrouw aan God, Die Hem aangesteld heeft, zoals ook Mozes trouw was in heel Zijn huis.. Het sleutelwoord in dit vers

is "trouw". Jezus is trouw in zijn dienst als Hogepriester waarin Hij door zijn Vader is aangesteld.

En Mozes was trouw (Num. 12:7) in heel zijn huis; dat wil zeggen: in dat wat God hem toevertrouwde in mensen, dienst en goederen. In vers 6 wordt duidelijk, wat het huis van Jezus is. Daar staat kort en goed: Zijn huis zijn wij.

3 Want Christus is zoveel meer heerlijkheid waard geacht dan Mozes, evenals hij die het huis gebouwd heeft, meer eer ontvangt dan het huis zelf..

Het werk van Jezus in zijn trouw en offer was zo veel groter dan Mozes. Daarom is Jezus een zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd. Hij is die heerlijkheid waard.

Bij het woord bouwmeester valt te denken aan Hem, die de tabernakel met wat daarin hoorde en de dienstdoende Levieten aanstelde. Echter, de Bouwmeester geniet hoger eer dan het huis.

4 Immers, elk huis wordt door iemand gebouwd, maar Hij Die dit alles gebouwd heeft, is God.

God is de bouwmeester van alles; ook van het nieuwe Jeruzalem: de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is (Hb. 11:10).

En wij weten ook, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis (2 Cor. 5:1). De bouwmeester van dit alles is God!

5 En Mozes is wel trouw geweest in heel Zijn huis, maar als dienaar, om te getuigen van wat later gesproken zou worden;

Mozes was Gods trouwe dienaar en Hij wees naar de Christus die komen zou. In Deut. 18:15 profeteert Mozes: Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar Hem zult gij luisteren.

6 Christus echter is getrouwd over Zijn huis als Zoon. Zijn huis zijn wij, als wij tenminste de vrijmoedigheid en de roem van de hoop tot het einde toe onwrikbaar vasthouden.

Wij zijn het huis van Christus, dat wil zeggen dat Hij in ons woont. In dit vers staat echter een "indien" en in vers 14 staat het woordje "mits".

In beide verzen wordt genoemd dat wij iets "onverwikt" moeten vasthouden. In dit vers: de vrijmoedigheid én de hoop waarin wij roemen. In Hb. 10:35/36 staat: "Geef dan uw vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten. Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is."

Onze hoop waarin wij roemen, ligt binnen het voorhangsel (Hb. 6:18/20). Het voorhangsel is een beeld van het vlees van Jezus, waardoor Hij als Voorloper een weg baande (Hb. 10:19/20).

In de hoop roemen wil zeggen dat we het einde van deze weg, die Jezus gebaad heeft

door zijn vlees, zullen bereiken (Hb. 6:18b/19). Laten we dus onze vrijmoedigheid niet prijsgeven en blijven roemen in deze hoop.

Waarschuwingen: 7 Daarom, zoals de Heilige Geest zegt: Heden, indien u Zijn stem hoort,

Daarom: gezien ook het risico, genoemd in vers 6. Gelijk de Heilige Geest zegt: en dan wordt over het ongeloof en de daaruit voortvloeiende ongehoorzaamheid van de Israëlieten gesproken in Psalm 95:7b t/m 11. De Geest is door David aan het woord.

8 verhard dan uw hart niet, zoals bij de verbittering (= vertaling van Meriba) op de dag van de verzoeking (= vertaling van Massa) in de woestijn.

9 Daar hebben uw vaders Mij verzocht; zij hebben Mij op de proef gesteld en Mijn werken gezien, veertig jaar lang.

10 Daarom ben Ik toornig geworden op dat geslacht en heb gesproken: Altijd dwalen zij met hun hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend.

Wat gebeurde er bij Meriba? We gaan naar Numeri 20:2/13 waar staat:

2 Maar er was voor de gemeenschap geen water. Toen kwamen zij bijeen vanwege Mozes en vanwege Aäron.

3 En het volk kreeg onenigheid met Mozes. Zij zeiden: Hadden wij maar de geest gegeven, toen onze broeders voor het aangezicht van de HEERE de geest gaven!

4 En waarom hebt u de gemeente van de HEERE in deze woestijn gebracht? Om hier te sterven, wij en ons vee?

Opm. Het was echter op het bevel des Heren, dat zij in de woestijn Sin waren en van pleisterplaats tot pleisterplaats trokken Ex. 17:1 Maar het volk zag niet de hand des Heren hierin maar de hand van Mozes.

5 En waarom hebt u ons uit Egypte laten vertrekken? Om ons op deze ellendige plaats te brengen? Het is geen plaats voor zaaigoed, evenmin voor vijgenbomen, wijnstokken en granaatappels. Ook is er geen water om te drinken.

Opm. Ook voor ons christenen is het van belang, Gods hand te zien in de dingen die ons overkomen in het leven. Dat bewaart ons voor bitterheid of boosheid

6 Toen gingen Mozes en Aäron van de gemeente weg naar de ingang van de tent van ontmoeting, en zij wierpen zich met hun gezicht ter aarde. En de heerlijkheid van de HEERE verscheen hun.

Opm. Dat was het beste, wat Mozes en Aäron konden doen: naar de Heere toegaan en zijn aangezicht zoeken.

7 De HEERE sprak tot Mozes:

8 Neem de staf en roep de gemeenschap bijeen, u en Aäron, uw broer, en spreek voor hun ogen tot de rots, en die zal zijn water geven. Zo zult u water voor hen voortbrengen uit de rots, en u zult de gemeenschap en hun vee laten drinken.

Opm. De Heere zei tot Mozes: spreek tot de rots in hun tegenwoordigheid. De rots is een zinnebeeld van Christus, want 1 Cor. 10:4b zegt, dat de geestelijke Rots Christus was.

9 Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht van de HEERE, zoals Hij hem geboden had.

10 En Mozes en Aäron riepen de gemeente voor de rots bijeen, en hij zei tegen hen: Luister toch, ongehoorzamen, zullen wij voor u uit deze rots water voortbrengen?

11 Toen hief Mozes zijn hand op en hij sloeg de rots twee keer met zijn staf, en er kwam veel water uit, zodat de gemeenschap en hun vee konden drinken.

Opm. In plaats van tot de rots te spreken, sloeg Mozes de rots. Eerst hadden de Israëlieten aanstoot genomen aan Mozes en Aäron en nu neemt Mozes aanstoot aan het gedrag van het volk. Het volk was ongelovig en boos en toen werd Mozes ongelovig en boos.

12 Maar de HEERE zei tegen Mozes en tegen Aäron: Omdat u niet in Mij geloofd hebt, en Mij voor de ogen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, zult u deze gemeente niet in het land brengen dat Ik hun gegeven heb.

13 Dit is het water van Meriba, waar de Israëlieten de HEERE ter verantwoording riepen, en waar Hij onder hen geheiligd werd.

Hb. 3:11 Zodat Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan!

Dit ongeloof van de Israëlieten en ook van Mozes en Aäron had zijn consequenties. Zij kwamen niet in het beloofde land, want alleen als de prediking van het woord met geloof gepaard gaat, gaat men tot de rust in. En nu de vermaning aan ons:

12 Zie erop toe, broeders, dat er nooit in iemand van u een verdorven hart zal zijn, vol ongelooft, om daardoor afvallig te worden van de levende God; (Staten vertaling: af te wijken)

Een boos ongelovig hart! (NBG) Ook wij staan in dat gevaar als wij de dingen, die ons overkomen in het leven, niet nemen uit Gods hand en leiding. Hij gaat wegen met ons van verlossing. Wegen waarop wij mogen leren om op Hem te vertrouwen.

Een ongelovig hart leidt tot een boos hart, en een boos hart is een ongelovig hart. Hier is de heilige Geest aan het woord.

Een aansporing voor ons om in de moeilijkheden van het leven tot de Rots te spreken en dat de Rots tot ons hart kan spreken, zodat ons hart zacht blijft en wij geen aanstoot zullen nemen aan het gedrag van anderen of aan de dingen die ons overkomen in het leven.

13 maar vermaan elkaar elke dag, zolang men van een heden kan spreken, opdat niemand van u verhard zal worden door de verleiding van de zonde.

Vermanen is ook: elkander aansporen. Elkaar dagelijks vermanen zolang er nog een "heden" is, waarin de Geest spreekt (v.7). De zonde is misleidend; het is als met de kaas in de muizenval; de satan spreekt over de kaas maar niet over de val. En men kan door de misleiding der zonde verhard worden.

14 Want wij hebben deel aan Christus gekregen, als wij tenminste het beginsel van de vaste grond van het geloof tot het einde toe onwrikbaar vasthouden, (zie toelichting bij vers 6).

15 terwijl er wordt gezegd: Heden, als u Zijn stem hoort, verhard dan uw hart niet, zoals in de verbittering.

16 Want hoewel sommigen die stem gehoord hadden, hebben zij Hem verbitterd,

maar niet allen die onder leiding van Mozes uit Egypte waren getrokken.

*17 Op wie is Hij dan veertig jaar lang vertoord geweest? Was het niet op hen die gezondigd hadden, * van wie de lichamen zijn gevallen in de woestijn?*

18 En aan wie heeft Hij gezworen dat zij Zijn rust niet zouden binnengaan, dan aan hen die ongehoorzaam geweest waren?

In de verzen 15 t/m 18 wordt teruggegrepen op Psalm 95:7b t/m 11 met een drietal vragen daarover:

Wie waren het dan, die verbitterd werden hoewel ze Gods stem hoorden? (de Israëlieten en Mozes en Aäron, die door ongeloof aanstoot namen).

Van wie heeft God een afkeer gehad? (van hen die door ongeloof tot zonde kwamen).

Wie konden niet tot zijn rust ingaan? (zij, die door ongeloof tot ongehoorzaamheid kwamen, uitgezonderd Jozua en Kaleb).

19 Zo zien wij dat zij niet konden ingaan vanwege hun ongeloof.

En daarom voor ons nogmaals de aansporing uit vers 12a: (en ik citeer nu de NBG) Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongelovig hart zij door af te vallen (wijken) van de levende God.